

ประสบการณ์ของการถูกรังแกทางเพศในวัยรุ่นหญิง
Experience in Sexual Abuse Among Female Adolescents*

ทัศนีย์ คนเล พย. ม** Tatsanee Konle M.N.S. (Pediatric Nursing)**
ยูนี พงศ์จตุรวิทย์ Ph.D. (Nursing)*** Yuneey Pongjaturawit Ph.D. (Nursing) ***
มนิรัตน์ ภาครูป ปร.ด**** Maneerat Phaktoop Ph.D. ****

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงพรรณนามีวัตถุประสงค์เพื่อบรรยายประสบการณ์ของการถูกรังแกทางเพศในวัยรุ่นหญิง ผู้ให้ข้อมูลเป็นวัยรุ่นหญิงที่ถูกรังแกทางเพศ จำนวน 9 ราย โดยคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง ประยุกต์วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นหญิงมีการรับรู้เกี่ยวกับการถูกรังแกทางเพศ จำแนกเป็น 3 ประเด็นหลักคือ 1) ประสบการณ์การถูกรังแกทางเพศ แบ่งออกเป็น 3 ประเด็นย่อย คือ การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตนเอง ประกอบด้วย โหดร้ายมากแล้ว หมกมุ่น คิดอยากตาย อับอาย และการได้รับบาดเจ็บทางร่างกาย การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อครอบครัว ประกอบด้วยความห่วงใย ความใกล้ชิด การได้รับกำลังใจ ความเสียใจของบิดามารดา และการรับรู้การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ประกอบด้วย การจัดการด้วยตนเอง ได้แก่ การอยู่คนเดียว การชานอนหลับ และการพึ่งศาสนา และการจัดการที่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ได้แก่ การพูดคุยกับเพื่อน

การเบี่ยงเบนความสนใจ และการได้รับกำลังใจจากพยาบาล 2) สาเหตุของการเกิดการถูกรังแกทางเพศนั้น ประกอบด้วยสาเหตุที่เกิดจากผู้ถูกรังแก ทารุณกรรม ได้แก่ ความไว้วางใจ และการไม่เชื่อฟัง และสาเหตุจากผู้กระทำทารุณกรรมที่มีการดื่มแอลกอฮอล์และ 3) ความต้องการการช่วยเหลือ ประกอบด้วย ความต้องการด้านศักดิ์ศรี และด้านข้อมูลเกี่ยวกับ

- * วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- * Thesis for the Degree of Master of Nursing Science in Pediatric Nursing, Faculty of Nursing, Burapha University
- ** พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ โรงพยาบาลแก่ง จังหวัดระยอง
- ** Registered Nurse Professional, Klaeng Hospital, Rayong
- *** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- *** Assistant Professor, Pediatric Nursing Department, Faculty of Nursing, Burapha University
- **** รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาการพยาบาลเด็ก คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- **** Associated Professor, Pediatric Nursing Department, Faculty of Nursing, Burapha University

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ผลการศึกษาในครั้งนี้ ทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ของการถูกรังแกทางเพศในวัยรุ่นหญิงภายใต้บริบทและประสบการณ์ตรง ของผู้ที่ถูกรังแกทำทารุณกรรมทางเพศ ซึ่งสามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนเพื่อหาแนวทางในการช่วยเหลือวัยรุ่นหญิงที่ถูกรังแกทางเพศและครอบครัวที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

คำสำคัญ : วัยรุ่นหญิงที่ถูกรังแกทางเพศ ประสบการณ์ของวัยรุ่นหญิงที่ถูกรังแกทางเพศ

Abstract

At the present the problems of sex abuse have been found much more often, and tend to increase severity to the victim and family yearly. This study is a descriptive research, aiming to describe the experience of being sexual abuse among female. Data collecting method employed qualitative research methods. The sampling was randomly specific 9 girls. Data was collected by in-depth interview, and analyzed with content analysis.

The study found that female adolescents perceived 3 aspects of being sexual abused. 1) Sexual abuse experience can be categorized into 3 types. The first is perception of occurrence to oneself, consisting of cruelty, no future, suicidal, embarrassment, and physical pain. The second is the occurrence to family members – concern, closeness, moral support, and parents’ grief. The last one is the perception of occurrence dealing, which are dealing by themselves – staying with oneself, sleeping pills use, and relying on religion; and assistance from surrounding people – sharing opinion with friends, distraction, and moral support from nurses. 2) Causes of sexual abuse occurrence can be defined as sexual abused victims – trust and disobedience, and sexual abusers – because of being drunk. 3) Needs for assistance are composed of aspects of lawsuit, and information of sexual diseases. The findings of the study reveal the understanding of experiences of being sexual abuse among female adolescents in the context and perception of direct experience of sexual abuse victims. The results of the study can be used as a secondary data for strategic planning for assistance provision to the needs of female adolescents who are sexually abused and their family more effectively.

Keywords : Female Adolescents who are sexually abused, Experience of being sexually abused among female adolescents

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การทารุณกรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำใดๆ โดยมีวัตถุประสงค์ให้ตอบสนองความต้องการทางเพศ ทั้งในกรณียินยอม หรือ การกระทำนั้นอาจเกิดขึ้นโดยการข่มขู่ บังคับ หรือหลอกล่อ ชักชวนด้วยสิ่งตอบแทนก็ได้ มีความหมายครอบคลุมตั้งแต่การแตะต้องสัมผัส เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของ ผู้กระทำ จนถึงขั้นตอนของการข่มขืนกระทำชำเรา ในปัจจุบันสถานการณ์ปัญหาการกระทำทารุณกรรมทางเพศในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากรายงานของมูลนิธิปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรีได้เปิดเผยว่า ในปี พ.ศ. 2551 มี ผู้ที่ถูกทารุณกรรมทางเพศหรือถูกข่มขืน จำนวน 338 ราย ในปี พ.ศ. 2552 พบการทารุณกรรมทางเพศรวมทั้งอนาจารเพิ่มขึ้นเป็น 522 ราย ซึ่งเป็นสถิติที่สูงที่สุดในรอบ 10 ปี¹ อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวเป็นเพียงข้อมูลที่มีการร้องเรียนเท่านั้น ไม่รวมถึงข้อมูลที่ไม่ได้เปิดเผยสำหรับ ศูนย์คุ้มครองเด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายของ โรงพยาบาลระยอง ในปีพ.ศ. 2551 พบว่าจำนวน ผู้ที่ถูกทารุณกรรมมี 60 ราย โดยแบ่งเป็นการทารุณกรรมทางกาย 19 ราย ทารุณกรรมทางเพศ 32 ราย (โดยเป็นวัยรุ่นทั้งหญิงและชาย) ทารุณกรรมทางจิตใจ 1 ราย และปล่อยปละละเลย 8 ราย² จะเห็นได้ว่า การทารุณกรรมทางเพศมีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 53.33 ของจำนวนผู้ที่ถูกทารุณกรรมทั้งหมด การทารุณกรรมทางเพศนั้นนอกจากจะส่งผลกระทบต่อตัววัยรุ่นแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อครอบครัว สังคม และมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับปัญหาต่างๆ ในสังคมอีกมากมาย

การถูกทารุณกรรมทางเพศในช่วงวัยรุ่น ส่งผลกระทบต่อทั้งทางด้านร่างกายจิตใจ อารมณ์ และพัฒนาการในด้านต่างๆ ทางด้านร่างกายพบว่า ร่างกายได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายรวมด้วย ซึ่งบางรายรุนแรงมากจนถึงกับเสียชีวิตได้ นอกจากนี้ยังทำให้เกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และติดเชื้อเอชไอวี สำหรับผลกระทบต่อทางด้านจิตใจ พบว่า การทารุณกรรมทางเพศจะก่อให้เกิดบาดแผลทางจิตใจ มีความวิตกกังวล อารมณ์เศร้า มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และที่สำคัญคือวัยรุ่นที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ จะมีความรู้สึกผิด ละอายใจมีตราบปและมิมลทิน ซึ่งจะนำไปสู่อาการซึมเศร้า พยายามฆ่าตัวตาย³ จากการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพของเกสรศรีพิชญากา และคณะ⁴ พบว่า การทารุณกรรมทางเพศส่งผลกระทบต่อทางด้านจิตใจ คือ ความกลัว หวาดระแวง อับอาย รู้สึกผิด ต่ำห็นตนเอง เสียใจ รู้สึกไร้ค่าในตนเอง คิดว่าตนเองมีมลทิน รวมถึงรู้สึกว่าถูกหักหลังในกรณีที่ผู้กระทำเป็นบิดาหรือคนในครอบครัว บางคนหนีออกจากบ้าน ไซสารเสพติด และมีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติในระยะยาวเด็กอาจมีพัฒนาการทางด้านเพศผิดปกติได้โดยพบว่าบางรายจะมีลักษณะขุ่นขม มีพฤติกรรมสำส่อนหรือกลายเป็นคนเก็บกด ไม่สามารถมีความสุขทางเพศได้เหมือนคนปกติ และอาจพัฒนาไปสู่ปัญหาการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ เกิดความไม่ไว้วางใจต่อบุคคล สังคมรอบตัว โดยเฉพาะในกรณีของการถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยคนในครอบครัว⁵ ผลกระทบต่อสังคมคือ เกิดปัญหาเด็กเร่รอน เด็กขอทาน โสเภณีเด็ก เด็กติดยาเสพติด และการทำผิดกฎหมายเป็นต้น การศึกษาของ คอรับี⁶ พบว่า ผลกระทบทางด้านครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นที่ถูกทารุณกรรม ทางเพศหรือข่มขืน

กระทำซ้ำเรานั้น วัยรุ่นจะมีการหนีออกจากบ้าน เป็น โสเภณี และติดยาเสพติดเช่นเดียวกับ การศึกษาของ สงวน ธาณี พบว่า เด็กที่ถูก ทารุณกรรมทางเพศ จะสร้างปัญหาให้กับ ครอบครัวและสังคม โดยจะหนีออกจากบ้าน กลายเป็นเด็กเร่ร่อน ติดยาเสพติด และมีแนวโน้ม ที่ตัดสินใจเข้าสู่การคาประเวณีได้ง่าย ซึ่งสภาพ ดังกล่าวเหล่านี้เป็นปัญหาที่มีความสำคัญและ ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก และยังทำให้รัฐต้องสูญเสียทรัพยากรบุคคล และ งบประมาณจำนวนมากเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

การดูแลเด็กกลุ่มนี้ มีความยุ่งยาก ซับซ้อนมาก เนื่องจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ นั้นส่งผล กระทบต่อเด็กกลุ่มนี้อย่างมาก จาก การศึกษาพบว่า เด็กกลุ่มนี้จะมีความรู้สึกหมด อนาคตอยากตายและอับอาย หรือมีความรู้สึกผิด ที่ทำให้บิดามารดาเสียใจ แต่การช่วยเหลือเด็ก กลุ่มนี้ยังขาดความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกและ ความต้องการการช่วยเหลือของเด็กกลุ่มนี้ ภายใตบริบทโดยตรงจากประสบการณ์การถูก ทารุณกรรมทางเพศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา เกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิต ของวัยรุ่นหญิงที่ถูก ทารุณกรรมทางเพศ โดยประยุกต์วิธีการเก็บ รวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่อทำให้เข้าใจถึง ความรู้สึกนึกคิด และประสบการณ์ของวัยรุ่น หญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยเฉพาะ ในประเด็นของประสบการณ์ การถูกทารุณกรรม ทางเพศ สาเหตุของการเกิดการทารุณกรรม ทางเพศและความต้องการการช่วยเหลือ ผลที่ได้ จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐาน ที่ทำให้เกิดความเข้าใจอันจะนำไปสู่การพัฒนา โปรแกรมการช่วยเหลือวัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณ กรรมทางเพศได้อย่างถูกต้องตรงตามความ ต้องการของผู้ถูกรกระทำ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อบรรยายประสบการณ์ของการถูก ทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง

คำถามการวิจัย

ประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรม ทางเพศในวัยรุ่นหญิงเป็นอย่างไรบ้าง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา เพื่อบรรยายประสบการณ์ของวัยรุ่นหญิงที่ถูก ทารุณกรรม ทางเพศตามปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น จริง เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์ เจาะลึก (In-depth interview)

สถานที่ศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญ ต่อประสบการณ์การได้รับการทารุณกรรม ทางเพศในวัยรุ่นหญิง โดยคำนึงถึงบริบทและ ธรรมชาติของผู้ให้ข้อมูล จึงเลือกศูนย์คุ้มครองเด็ก และสตรีที่ถูกทำร้ายโรงพยาบาลระยอง อำเภอ เมือง จังหวัดระยอง เป็นแหล่งที่ทำการศึกษา โดยศูนย์ดังกล่าวเป็นศูนย์ช่วยเหลือ ผู้ป่วยเด็ก และสตรี ที่ถูกทำร้ายหรือถูกกระทำรุนแรง มีหน้าที่ในการประเมินสภาพและปัญหาทั้งด้าน ร่างกาย จิตใจ และสังคม พร้อมทั้งให้การดูแล ช่วยเหลือ ตามสภาพของปัญหาที่เกิดขึ้นกับ ผู้ป่วยเด็กและสตรี รวมทั้งทำหน้าที่ประสานงาน และเชื่อมโยงการดูแลในลักษณะสหวิชาชีพ ตลอดจนมีการส่งต่อผู้ป่วยเด็กและสตรีแก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดูแลต่อเนื่อง

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นวัยรุ่นหญิงที่มีประสบการณ์ที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ตามคุณสมบัติที่กำหนด คือ เป็นวัยรุ่นหญิงมีอายุระหว่าง 15-18 ปี มีประสบการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยอยู่ในระยะฟื้นฟูบำบัดและติดตามเยี่ยมอาการ ระดับความรู้สึกตัวดี สามารถสื่อสารด้วยภาษาไทยได้ และวัยรุ่นหญิงและผู้ปกครองมีความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยและอนุญาตให้สัมภาษณ์ โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 9 ราย อายุระหว่าง 15-16 ปี 5 คน และอายุระหว่าง 17-18 ปี 4 คน ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศทั้งหมดเป็นเพื่อนชายหรือคนรัก

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยพิทักษ์สิทธิผู้ให้ข้อมูลด้วยการขอความร่วมมือจากผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูล โดยผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความสมัครใจในการเข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้งผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูล และชี้แจงขั้นตอนของการรวบรวมข้อมูลโดยละเอียด พร้อมกับบอกให้ทราบเกี่ยวกับลักษณะของการสนทนาแบบเจาะลึก และผู้วิจัยให้โอกาสผู้ให้ข้อมูลได้ซักถามข้อข้องใจเพิ่มเติมและมีเวลาทบทวนก่อนการตัดสินใจเป็นผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งเปิดโอกาสให้ปฏิเสธหรือสามารถออกจากการวิจัยได้ตลอดเวลา โดยไม่มีผลกระทบใดๆต่อการดูแลรักษาพยาบาลต่อไป เมื่อยินยอมเข้าร่วมการวิจัยให้ผู้ปกครอง และผู้ให้ข้อมูลเซ็นชื่อในแบบฟอร์มการขอความร่วมมือในการเข้าร่วมวิจัย

เมื่อผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูลยินดีให้ความร่วมมือในการเป็นผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัย

นัดหมายวัน เวลา และสถานที่เพื่อสัมภาษณ์ โดยให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้นัดหมายตามความสะดวกและไม่รบกวนชีวิตประจำวันของผู้ให้ข้อมูลเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์โดยเฉลี่ยประมาณ 30-45 นาที และจำนวนครั้งของการสัมภาษณ์แต่ละรายโดยเฉลี่ยประมาณ 2-3 ครั้ง การสัมภาษณ์จะยุติทันทีเมื่อพบว่าผู้ให้ข้อมูลไม่สบายใจ ร้องไห้หรือมีปัญหาในการวิจัยครั้งนี้ มีผู้ให้ข้อมูล 1 รายที่แสดงอาการเสียใจ และร้องไห้ ผู้วิจัยขอความคิดเห็นร่วมกับผู้ให้ข้อมูลยุติการสัมภาษณ์พร้อมทั้งอยู่เป็นเพื่อนผู้ให้ข้อมูลคลายความเสียใจลง และขอความคิดเห็นในการนัดสัมภาษณ์ครั้งต่อไป ซึ่งผู้ให้ข้อมูลยินดีให้การสัมภาษณ์ครั้งต่อไป ในการสัมภาษณ์ทุกครั้ง เมื่อสิ้นสุดการสัมภาษณ์ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณผู้ให้ข้อมูลและผู้ปกครองทุกครั้ง

กระบวนการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลประกอบด้วย 1) ผู้วิจัยเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการทำวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัย ได้ผ่านการเรียนวิชาวิจัยทางการพยาบาล ซึ่งมีการฝึกปฏิบัติจริงโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตและการบันทึก รวมทั้งการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยยังมีประสบการณ์ในด้านการพยาบาลเด็กและมีประสบการณ์ในการส่งต่อผู้ป่วยที่ถูกทารุณกรรมทางเพศไปรับการรักษาหรือบำบัดฟื้นฟูต่อที่ศูนย์คุ้มครองเด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายโรงพยาบาลระยอง 2) แนวทางในการสัมภาษณ์ ประกอบด้วยคำถามปลายเปิดและไม่เป็นคำถามนำตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก “ลองเล่า

ให้ฟังว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร, ลองเล่าให้ฟังว่าหลังเกิดเหตุการณ์แล้วรู้สึกอย่างไร” จากนั้นมีการซักถามเจาะลึกด้วยการจับประเด็นที่สำคัญของคำตอบจากผู้ให้ข้อมูลแล้วทำการสะท้อนคิดกับผู้ให้ข้อมูลเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้อธิบายต่อไป เช่น “ลองเล่าให้ฟังว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร” สะท้อนคิดว่า “มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง “และสะท้อนคิดต่อไปว่า “และหนุรู้สึกอย่างไรกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” แบบบันทึกภาคสนาม และแบบบันทึกการสะท้อนคิดของผู้วิจัย 3) อุปกรณ์ที่ใช้ในการบันทึกเสียง คือ เครื่องบันทึกแถบเสียง และ 4) แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล และของผู้ดูแลผู้ให้ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง มีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้วิจัยนำโครงร่างวิทยานิพนธ์เสนอต่อคณะกรรมการเพื่อขอพิจารณาจริยธรรมของมหาวิทยาลัยบูรพา นำหนังสือแนะนำตัวและขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา เสนอต่อผู้อำนวยการโรงพยาบาล หัวหน้ากลุ่มการพยาบาล และหัวหน้าศูนย์และพยาบาล ประจำศูนย์คุ้มครองเด็กและสตรีที่ถูกทำร้าย เพื่อชี้แจงรายละเอียดของวัตถุประสงค์ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย และขอความร่วมมืออำนวยความสะดวกในการวิจัย และสร้างสัมพันธภาพ เพื่อคัดกรองผู้ให้ข้อมูลตามคุณสมบัติที่กำหนด

2. ผู้วิจัยพบผู้ให้ข้อมูลและผู้ปกครอง สร้างสัมพันธภาพ โดยการเขาไปพูดคุยกับผู้ให้ข้อมูลและผู้ปกครองอย่างไม่เป็นทางการแสดง

ความห่วงใยที่เป็นมิตร แนะนำตัว บอกวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล และขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัย เมื่อผู้ให้ข้อมูลและผู้ปกครองพร้อมที่จะให้ข้อมูลแล้ว จึงนัดหมายสถานที่และเวลา ในการสัมภาษณ์ตามความสะดวกของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเป็นที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลทุกราย และเป็นบริเวณที่มิดชิดไม่มีเสียงรบกวนต่อการสัมภาษณ์ และในการสัมภาษณ์ทุกครั้งผู้ให้ข้อมูลจะให้สัมภาษณ์ตามลำพังกับผู้วิจัย เนื่องจากเป็นการไปสัมภาษณ์ที่บ้านของผู้ให้ข้อมูลและก่อนไปสัมภาษณ์นั้นพยาบาลประจำศูนย์คุ้มครองเด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายของโรงพยาบาล ได้โทรศัพท์ไปพูดคุยกับผู้ปกครองของผู้ให้ข้อมูลทุกรายก่อนทุกครั้ง

3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล สร้างความไว้วางใจ โดยการครั้งแรกจะเป็นการพูดคุยในเรื่องทั่วไป เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลกล้าเปิดเผยถึงความรู้สึกต่างๆ ได้อย่างแท้จริง และระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยให้ความสนใจ ตั้งใจ และเทคนิคการเป็นผู้ฟังที่ดี แสดงให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า ผู้วิจัยตั้งใจ สนใจและติดตามในสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลบอก เล่าและสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลบอกเล่า นั้น มีความสำคัญต่อตัวผู้วิจัยเป็นอย่างมาก ด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จำนวน 2 ครั้ง ต่อราย และระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ประมาณ 30-45 นาทีและการจดบันทึกภาคสนามโดยผู้วิจัยทำการบันทึกภายหลังการสัมภาษณ์ทันที

4. หลังจากสัมภาษณ์ ผู้วิจัยทำการถอดเทปคำต่อคำเพื่อเตรียมการวิเคราะห์ข้อมูลหรือวางแผนเพื่อการเก็บข้อมูลครั้งต่อไป

5. ผู้วิจัยทำการบันทึกการสะท้อนคิดของผู้วิจัยทุกครั้งหลังจากสัมภาษณ์ เพื่อแยกแยะความรู้สึกของผู้วิจัยที่มีต่อผู้ให้ข้อมูลสถานการณ์

6. ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูล (Member checking) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยการถอดข้อความจากเทปบันทึกขณะสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่สรุปได้ไปตรวจสอบกับผู้ให้ข้อมูลอีกครั้ง ว่าเขาใจตรงกันหรือไม่ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้การตรวจสอบข้อมูลนั้น ผู้วิจัยทำการตรวจสอบกับผู้ให้ข้อมูลอีกครั้งโดยการนำไปให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบ จำนวน 8 ราย ส่วนหนึ่งรายที่เหลือตรวจสอบ โดยทางโทรศัพท์เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลไปต่างจังหวัด การสิ้นสุดการเก็บรวบรวมข้อมูล เมื่อข้อมูลมีความอิ่มตัวโดยพิจารณาจากการวิเคราะห์หัวข้อที่ได้ไม่เพิ่มจากเดิมที่มีอยู่หรือเปรียบเทียบกับการศึกษาที่ผ่านมาไม่มีความแตกต่างกัน

7. ผู้วิจัยนำข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญด้านการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อทำการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยเพื่อนนักวิจัย (Peer debrief) แล้วจึงนำเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง และมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลควบคู่ไปกับการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละครั้ง ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลรายวันและภายหลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยเลือกวิธีไขว้ขั้นตอน การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content analysis)⁷ โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. การจัดแฟ้ม โดยการจัดหมวดหมู่ข้อมูลที่มีลักษณะเชิงบรรยายซึ่งได้จากการสัมภาษณ์

2. ลงรหัสข้อมูลภายใต้การให้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3. แยกประเภทหรือจัดหมวดหมู่ของข้อมูล

4. สร้างหรือพัฒนาแนวเรื่อง หลังจากรวบรวมข้อมูลและลงรหัสข้อมูลครั้งสุดท้ายแล้ว ผู้วิจัยทบทวนข้อมูลและรหัสทั้งหมดอีกครั้ง และวางแผนว่าจะใช้ข้อมูลและรหัสส่วนใดสำหรับหัวข้อใด

5. แก้ไขโครงร่างและแนวเรื่อง โดยตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแนวเรื่องและแก้ไข ให้มีความชัดเจน ครบถ้วนแล้วสรุปผลของการศึกษาวิจัย

ความน่าเชื่อถือของงานวิจัย

ผู้วิจัยสร้างความน่าเชื่อถือของงานวิจัย (Trust worthiness) ตามแนวของ ลินคอล์น และ กูบาส⁸ ดังต่อไปนี้

1. ความน่าเชื่อถือ (Credibility) ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง ความจริงที่ค้นพบ โดยการใช้เทคนิคเพิ่มความน่าเชื่อถือของข้อค้นพบ และการตีความของข้อมูลรวมกับการตรวจสอบสามเส้า ดังนี้

1.1 การใช้เทคนิคเพิ่มความน่าเชื่อถือของข้อค้นพบ โดยการสร้างสัมพันธภาพ โดยการติดตามเยี่ยมอย่างต่อเนื่อง พูดคุย แสดงท่าทีที่เป็นมิตร ห่วงใยต่อผู้ให้ข้อมูลและผู้ที่เกี่ยวข้องจนเกิดความไว้วางใจ รู้สึกคุ้นเคยกับผู้วิจัย ไม่มีข้อผูกมัด สิ่งตอบแทน หรือขอต่อรองใดๆ แล้วจึงขออนุญาตสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

ในระหว่างการสัมภาษณ์จะให้อิสระในการแสดงความคิด ความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูล และนำข้อมูลที่ได้อีกกลับมาตรวจสอบ กับผู้ให้ข้อมูลในครั้งต่อไป ทำให้สิ่งที่ได้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดและไม่เกิดการบิดเบือนของข้อมูล

1.2 ตรวจสอบความตรงของข้อมูล ผู้วิจัยมีการตรวจสอบสามเส้า (Triangulation) ด้วยวิธีการรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์

1.3 การตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ (External Checking) คือ ผู้วิจัยนำข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญด้านการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อทำการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยเพื่อนนักวิจัย (Peer debrief) แล้วจึงนำเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

1.4 ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูล (Member checking) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยการถอดข้อความจากเทปบันทึก ขณะสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่สรุปได้ไปตรวจสอบกับผู้ให้ข้อมูลอีกครั้งว่าเขาใจตรงกันหรือไม่

2. ความคงที่ (Dependability) ผู้วิจัยถอดเทปการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย และวิเคราะห์ข้อมูลที่ไดรรวมกับอาจารย์ที่ปรึกษาทุกราย รวมทั้งการสรุปผลการวิเคราะห์ทั้งหมดได้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาทุกขั้นตอน

3. การนำไปใช้ (Transferability) ผู้วิจัยบรรยายบริบทของการศึกษาอย่างละเอียด เพื่อผู้อ่านจะเข้าใจ และนำไปใช้ได้ในบริบทที่มีความคล้ายคลึงกัน

4. การยืนยันข้อมูล (Confirmability) ผู้วิจัยได้มีการรวบรวมเอกสารต่างๆ ตลอดจนการดำเนินการวิจัย เช่น เทปบันทึกเสียงแบบบันทึกที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล บันทึกภาคสนาม และบันทึกส่วนตัวที่ทำการสะท้อนคิดในการเก็บรวบรวมข้อมูล และเพื่อสามารถอ้างอิงแหล่งข้อมูล และตรวจสอบความถูกต้องซ้ำได้ตลอดเวลา

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิงสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเด็นหลักคือ ประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ และความต้องการการช่วยเหลือ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลได้สะท้อนถึงความรู้สึกที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ ดังนี้

1.1 การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตนเอง ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดว่าโหดร้ายนักแล้ว รู้สึกหมดอนาคตเกิดความอับอาย อายกตาย และร่างกายได้รับบาดเจ็บ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 โหดร้ายนักแล้วผู้ให้ข้อมูลรู้สึกกลัวมาก กลัวจนตัวสั่น หลับตาเมื่อใด ก็ยังคงเห็นภาพเหตุการณ์นั้นอยู่ติดตา ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“เหตุการณ์ในครั้งนั้นหนูไม่เคยลืมมันโหดร้ายกับหนู แบบเท่าทำกับเรา โดยที่เราไม่เต็มใจ หนูกลัวสุดขีดเลย กลัวจนร้องไม่

ออกเลย หนูกลับมามานหนูหลับต้ายังเห็นภาพนั้นอยู่เลย มันโหดร้ายกับหนูมากเลย มันน่ากลัว มันเจ็บ ไปทั้งตัว สิ้นไปทั้งตัว หนูร้องไห้คนช่วยจนสุดเสียง แต่มันร้องไม่ออก หนูนอนร้องไห้จนเคามาส่งที่บ้านในตอนเช้า”

1.1.2 หมคอนาคต ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่ตนเองหมคอนาคต ไม่รุจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูรู้สึกเสียใจ ร้องไห้เมื่อหนูนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น จิตใจหนูย่าแย ทุกอยางในชีวิตหนูหมดสิ้นแล้ว หมคอนาคต ตอนแรกหนูก็ไม่รุจะไปพุดกับใคร เก็บตัวเงียบบอญคนเดียว”

1.1.3 อัยอายุผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการถูกละเมิดทางเพศทำให้เกิดความอับอาย ทั้งกับเพื่อนๆ และเพื่อนบ้าน กลัวคนอื่นจะนินทาและอับอายเพื่อนที่ตัวเองเป็นคนมีมลทิน ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูรู้สึกอายถาคคนอื่นรุ กลัวคนอื่นรุอายเพื่อนที่ผู้ชายไม่ยอมรับ อายชาวบานวามันเกิดสิ่งที่ไม่ดีขึ้นกับตัวหนู หนูเป็นคนมีมลทินถาคคนอื่นรุเขาจะนินทาเรา ไม่อยากไห้เขารุวเราเสียตัวแล้วอายชาวบานเขา”

1.1.4 อยากตาย ความรู้สึกโหดร้ายน่ากลัว ความอับอาย และหมคอนาคตส่งผลต่อจิตใจของผู้ให้ข้อมูล อยางมากจนคิดอยากฆ่าตัวตาย ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“บางครั้งหนูก็ไม่อยากอยู่ในโลกใบนี้ ทำอยางไรก็ได้ที่ไม่ต้องอยู่ในโลกใบนี้ มันโหดร้ายกับหนู...เพราะวเราอายเพื่อนอายคนอื่น ถาคเกิดเราตายแล้วเรื่อง ทุกอยางจะไคจบเราก็จะไม่อายเพื่อน พ่อแม่อก็จะไม่ไคอายชาวบานเขา”

1.1.5 ร่างกายได้รับบาดเจ็บ ผลของการถูกทารุณกรรมทางเพศทำให้ได้รับบาดเจ็บทั้งภายในและภายนอกร่างกาย โดยการได้รับบาดเจ็บนั้นมีทั้งอาการบาดเจ็บที่รุนแรงและไม่รุนแรง เช่น อาการปวดท้อง ปวดช่องคลอด การฉีกขาดของช่องคลอดฟกช้ำ และปวดเมื่อยเป็นต้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“เคาค่อยทอญ มีรอยฟกช้ำที่แขนและขาทั้งสองข้างเขียวช้ำและมีรอยฟกช้ำที่ทอญตรงที่ถูกคอยควย และเวลาลุกนั่งหรือขยับตัวก็ จะเจ็บ มีอาการปวดเมื่อยที่แขนและขาทั้งสองข้าง”

1.2 การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อครอบครัว จากการถูกทารุณกรรมทางเพศ ส่งผลต่อครอบครัว ทั้งในดานบวก คือความหวังโย ความใกล้ชิด และการได้รับกำลังใจ สำหรับผลในดานลบ คือ ความเสียใจของบิดามารคาคดังนี้

1.2.1 ดันบวก ไคแก่ ความหวังโย ความใกล้ชิด และการได้รับกำลังใจ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1.1 ความหวังโย ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการถูกทารุณกรรมทางเพศ นั้นทำให้เกิดบรรยากาศในครอบครัวดีขึ้น โดยสมาชิกในครอบครัวมีความหวังโยกันมากขึ้น บิดามารคาคอยดูแลเอาใจใส่ผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ในความรู้สึกของหนู หลังจากเหตุการณ์นั้น ครอบครัวของหนูหวังโยหนูมากขึ้น

คอยซักถามมากขึ้นเวลาจะไปไหน ถ้าไปแล้วยังไม่กลับก็จะโทรตามหรือต้องขออนุญาตก่อนไปไหนทุกครั้ง ถ้าดีก็มากก็จะบ่นมากด้วยโดยเฉพาะยาย”

1.2.1.2 ความใกล้ชิด ภายหลังจากการเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วนั้น ทำให้บิดามารดาและผู้ปกครองคอยดูแล ผู้ให้ข้อมูลอย่างใกล้ชิดมากขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หลังจากเหตุการณ์นั้น คนในครอบครัวของหนู ทั้งพ่อแม่และพี่สาว น้องสาว ใกล้ชิดกับหนูมากขึ้น รวมทั้งลุงและป้าที่บ้าน อยู่ใกล้กัน ไม่ค่อยปล่อยให้หนูอยู่คนเดียว ตอนเกิดเหตุการณ์ใหม่ๆ พ่อแม่คอยอยู่เป็นเพื่อนตลอด ถ้าดีก็จะฝากพี่สาวหรือน้องสาว หรือถ้าไม่มีใครวางก็จะให้หนูไปอยู่กับลุงกับป้า พวกเขากลับมาคิดมาก เครียด พยายามพูดคุย หรือพาหนูไปทำกิจกรรมต่างๆ”

1.2.1.3 การได้รับความใส่ใจ ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์นั้นแล้ว ผู้ให้ข้อมูลได้รับความใส่ใจจากครอบครัว โดยการปลอบโยน อยู่เป็นเพื่อน เข้าใจผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น คอยซักถามปลอบโยนผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีกำลังใจดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ตอนนี้ความสัมพันธ์ในครอบครัว ดีขึ้นมาก โดยเฉพาะกับแม่ แม่จะคอยไปไหนกับหนูตลอดอยู่เป็นเพื่อนตลอด ใกล้ชิดกันมากขึ้น คอยให้กำลังใจ พาไปเที่ยวข้างนอกบ้าง ทำให้หนูมีกำลังใจได้เร็วขึ้น”

1.2.2 ค่านับ ผู้ให้ข้อมูลเข้าใจว่าการถูกละเมิดทางเพศทำให้บิดามารดาเสียใจ และผิดหวังในตัวของผู้ให้ข้อมูลซึ่งมีผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตของบิดามารดา ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“พอเสียใจ ไม่อยากไปทำงาน ผิดหวังในตัวหนู แล้วแม่ก็เสียใจร้องไห้ที่หนูต้องมาเจอกับ เหตุการณ์แบบนี้ เค้าคงผิดหวังในตัวหนู ตอนแรกแม่มีกรองไห้เมื่อเห็นหน้าหนู แล้วก็ปลอบกอดหนู”

1.3 การรับรู้การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้ให้ข้อมูลมีวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง และการจัดการที่ได้รับ ความช่วยเหลือจากผู้อื่น ดังนี้

1.3.1 การจัดการด้วยตนเอง โดยการอยู่คนเดียว การช้ยานอนหลับ การฟังศาสนา และการเบี่ยงเบนความสนใจ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.1.1 การอยู่คนเดียว ผู้ให้ข้อมูลจะเก็บตัวเงียบอยู่คนเดียว ไม่ออกไปไหน และไม่พูดคุยกับใคร เพื่อลดความอับอายถ้ามีใครทราบเรื่องที่เกิดขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ตอนแรกก็เก็บตัวเงียบ อยู่ในห้องคนเดียวนอนร้องไห้ เมื่อคิดถึงเหตุการณ์นั้น ไม่อยากพูดกับใคร ไม่อยากเจอใครไม่ออกไปไหน จะอยู่แต่ในห้องแม่แต่คนในครอบครัว ก็ยังไม่อยากพูด หรือคุยด้วย”

1.3.1.2 การช้ยานอนหลับ ผู้ให้ข้อมูลเกิดอาการเครียดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จนทำให้นอนไม่หลับต้องมีการช้ยานอนหลับ เพื่อผ่อนคลายความเครียด ซึ่งระยะเวลาในการช้ยา หรือจำนวนยาที่ช้ก็จะแตกต่างกันไป ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ในช่วงแรกหนูนอนไม่หลับ คิดมาก หนูกินยานอนหลับที่ไดจากพี่ (พยาบาล) กินได้ประมาณ 2 เดือน นอนหลับเองได้ แต่ไม่ได้กินทุกวัน”

1.3.1.3 การฟังศาสนา ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีผลทำให้ตนเองคิดมาก จิตใจไม่สงบ ฟุ้งซ่าน เป็นต้น จึงต้องอาศัยสิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจ โดยการไปทำบุญตักบาตร รดน้ำมนต์และสวดมนต์ไหว้พระ เป็นต้น โดยมีความเชื่อที่ว่า การกระทำความดี จะช่วยให้จิตใจสงบและพ้นทุกข์ได้ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูมีไปทำบุญบ้าง หรือในบางครั้ง ที่นอนไม่หลับ หนูก็ไหว้พระสวดมนต์ก่อนนอน เพื่อทำจิตใจให้สงบ สุข ไม่คิดฟุ้งซ่าน มันก็พอช่วยได้”

1.3.2 การจัดการที่ได้รับจากผู้อื่น จากเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1.3.2.1 การพูดคุยและทำกิจกรรมกับเพื่อน ผู้ให้ข้อมูลเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ต่างๆ ให้เพื่อนฟัง เพื่อนก็จะพยายามพูดคุยและหาเรื่องที่สนุก ตลกขบขัน มาเล่าให้ ผู้ให้ข้อมูลฟัง เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลลืมเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูเล่าให้เพื่อนฟัง หาเพื่อนคุย ปรับทุกข์ ไม่พยายามอยู่คนเดียว... ถ้าหนูอยู่คนเดียวแล้วหนูจะคิดมาก หนูพยายามที่จะไม่อยู่คนเดียว พยายามหาเพื่อนคุย เพื่อนก็ให้กำลังใจดี ไม่ค่อยปล่อยให้หนูอยู่คนเดียว พยายามมาเยี่ยมหนูทุกวันเลย”

1.3.2.2 การเบี่ยงเบนความสนใจ ผู้ให้ข้อมูลทำกิจกรรมต่างๆ เช่น ไปเที่ยวกับเพื่อน เล่นเกมส์ ฟังเพลง และ ร้องเพลง เป็นต้น เป็นกิจกรรมที่สามารถ ช่วยเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ให้ข้อมูลต่อเหตุการณ์การถูก

ทารุณกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นได้ ทำให้ลืมเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นได้ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูจะเปิดเพลงฟังต่างๆ เพื่อให้ลืมเหตุการณ์นั้น การเปิดเพลงต่างๆ ให้นั่นกลบความคิดนั้นไป หรือนั่งฟังเพลงอยู่คนเดียว หนูก็จะสบายใจขึ้นหรือลืมเหตุการณ์นั้นไปได้บ้าง”

1.3.2.3 การได้รับกำลังใจ ความช่วยเหลือ และคำแนะนำจากพยาบาล ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกพอใจกับการช่วยเหลือของพยาบาลเป็นอย่างมาก ทั้งในเรื่องการให้กำลังใจ และความช่วยเหลือต่างๆ การติดต่อประสานงาน หรือการดำเนินคดีต่างๆ ในกรณี que ผู้ให้ข้อมูล หรือญาติไม่ทราบหรือไม่เข้าใจ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“พี่ (พยาบาล) ให้การช่วยเหลือหนูดี พี่เค้าให้กำลังใจหนู ให้การช่วยเหลือทุกอย่าง แมกระทั่งในรูปของคดีความ แนะนำว่าต้องทำอะไรบ้าง ทำให้คดีไปคดีแล้วพี่ (พยาบาล) ก็ให้หนูโทรไปปรึกษาได้ทุกเรื่องถ้าหนูเครียดมากๆ”

2. สาเหตุของการเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ เกิดจากตัวผู้ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ (ผู้ให้ข้อมูล) และผู้ที่กระทำทารุณกรรมทางเพศ ดังนี้

2.1 จากผู้ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ (ผู้ให้ข้อมูล) ได้แก่ ความไว้วางใจหรือเชื่อใจผู้อื่นมากเกินไป และไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนหรือตักเตือน และห้ามปรามของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง จึงเป็นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ดังนี้

2.1.1 ความไว้วางใจผู้ให้ข้อมูลไว้วางใจไปกับเพื่อนชายตามลำพัง โดยเฉพาะเวลากลางคืนและการอยู่ในที่ๆ ลับตาคนกับผู้ชาย

สองต่อสอง รวมทั้งการขอมไปไหนมาไหนกับผู้ชายที่เพิ่งคบกัน ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลดังต่อไปนี้

“หนูไว้ใจคนง่าย เป็นที่ตัวหนูเองที่ออกไปเกี่ยวกับผู้ชายสอง ต่อสองในตอนกลางคืนด้วย และหนูก็เชื่อคำพูดของเค้าด้วย ทำให้หนูต้องเจอกับเหตุการณ์นี้ หนูไม่น่าไว้ใจผู้ชายคนนี้เลยทำให้หนูต้องเป็นเช่นนี้”

2.1.2 การไม่เชื่อฟัง ผู้ให้ข้อมูลไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนหรือตักเตือน และห้ามปรามของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งได้ตักเตือนและห้ามไม่ให้ออกไปเกี่ยวกับผู้ชายดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ถ้าหนูเชื่อยายก็ดีแล้ว ตอนแรกยายเค้าห้ามไม่ให้หนูไปเกี่ยวกับเพื่อนๆ เนื่องจากมันดีอยู่แล้ว และเพื่อนๆ ของเพื่อนหนูก็เริ่มมาแล้วด้วย หนูก็ยังแอบไปกับพวกมันทำให้หนูต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ หนูรู้สึกเสียใจที่ไม่เชื่อคำเตือนของยาย”

2.2 จากผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จึงทำให้ผู้กระทำทารุณกรรม ทางเพศขาดสติและพุดจาไม่รู้เรื่อง เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ถูกการทารุณกรรมทางเพศขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ผู้ชายคนนี้เค้าไม่กินเหล้า แต่เค้าดื่มเบียร์ วันนั้นเค้าและหนูไปเที่ยวโรงเบียร์ด้วยกัน เค้าดื่มเบียร์ไปหลายเหยือกเหมือนกันแล้วเค้าก็เริ่มมาพุดจาไม่รู้เรื่อง ทำให้เค้าทำอย่างนั้นกับหนู ทั้งที่เราเพิ่งคบกัน”

3. ความต้องการการช่วยเหลือ ในเรื่องด้านคีติความ และด้านข้อมูลเกี่ยวกับ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ด้านคีติความ หลังเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้น ผู้ปกครองแจ้งความดำเนินคดีแต่การดำเนินคดีล่าช้าตำรวจไม่สามารถจับตัวผู้กระทำผิดได้ นอกจากนี้ผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูลขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคีติความ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูอยากให้ตำรวจจับผู้ชายคนนั้นได้เร็วๆ นี่ก็นานแล้วประมาณเกือบปีแล้วคดียังไม่คืบหน้าเลยและหนูต้องการความช่วยเหลือในเรื่องเกี่ยวกับคีติความด้วย เนื่องจากในตอนแรกนั้นต้องมีการไปพบพวกอัยการต่างๆ หนูไปกับแม่ไม่ค่อยถูกเลยต้องโทรไปถามพี่(พยาบาล) บ่อยๆ”

3.2 ด้านข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดทำให้ไม่ได้ป้องกัน และไม่ได้ใส่ถุงยางอนามัย ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูต้องการรู้เรื่องโรคเอดส์มากเลยเนื่องจากตอนเกิดเหตุการณ์นั้น มันไม่ได้ใส่ถุงยางด้วย และผู้ชายคนนั้นน่าจะจะมีโอกาสติดเชื้อเอดส์เนื่องจากมันชอบมั่วกับผู้หญิงหลายคนด้วย หนูกลัวติดเชื้อเอดส์จากมัน หนูอยากรู้ว่าถ้าติดเชื้อแล้วมีอาการเป็นอย่างไรบ้าง และหนูมีโอกาสเป็นมากไหม ยายหนูก็พุดอยู่เหมือนกันทำให้หนูรู้สึกกลัว”

อภิปรายผล

ผลการศึกษาประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิงประกอบ ด้วย 3 ประเด็นหลัก คือ 1) ประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ 2) สาเหตุที่ทำให้เกิด

การถูกทารุณกรรมทางเพศและ 3) ความต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งสามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. ประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาพบว่า การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตนเอง โดยผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเหตุการณ์ที่โหดร้าย น่ากลัว มีผลต่ออนาคต ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าการถูกทารุณกรรมทางเพศ นั้นทำให้ตนเองหมดอนาคต ทำลายความหวังทุกอย่างในชีวิต จนบางครั้งคิดอยากฆ่าตัวตาย เกิดความอับอาย มีมลทิน เนื่องจากเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลไม่เคยประสบมาก่อนในชีวิต และไม่คิดว่าจะต้องประสบกับเหตุการณ์ดังกล่าว ดังนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงถือได้ว่าเป็นภาวะวิกฤตของชีวิต (Crisis situation) ซึ่งเป็นภาวะที่รุนแรงในชีวิต ทำให้เกิดการสูญเสียความสมดุลทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ และมีอาการแสดงทั้งทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยเกิดขึ้นเมื่อบุคคลต้องเผชิญกับ สถานการณ์ที่เป็นอันตรายหรือก่อให้เกิดปัญหารุนแรงที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยง หรือแก้ปัญหาจากวิถีทาง หรือแหล่งช่วยเหลือต่างๆได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ อินทราพัทสกุล¹⁰ ที่ศึกษาปฏิกิริยาทางด้านจิตใจ และผลกระทบทางจิตใจของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ พบว่าเด็กที่เพิ่งถูกทารุณกรรมทางเพศ อาจมีอาการหวาดกลัว ฝันร้าย วิตกกังวล ตกใจง่าย และมีความคิดอยากตาย รวมทั้งมีความรู้สึกได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างรุนแรง (Posttraumatic stress disorder) ซึ่งเป็นอาการเนื่องมาจากการประสบกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญที่ไม่เคย ประสบมาก่อนในชีวิต

เหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นส่งผลต่อครอบครัวมีทั้งในด้านบวก และด้านลบ ผลในด้านบวกคือ สมาชิกในครอบครัวมีความห่วงใย ความใกล้ชิด และการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน สำหรับผลในด้านลบ คือ ความเสียใจของบิดามารดา สอดคล้องกับการศึกษาที่กล่าวว่า ถ้าสมาชิกคนหนึ่งได้รับความทุกข์ ประสบความเดือดร้อนสมาชิกอื่นในครอบครัวจะรู้สึกถึงผลกระทบ จะรู้สึกทุกข์และเดือดร้อนใจรวมด้วย ความผูกพันและความรู้สึกร่วมกันนี้เป็นความรู้สึกที่มีพื้นฐานมาจากความรักซึ่งให้แก่กัน ทำให้มีความรู้สึกด้วยเมื่อบุคคลที่ผูกพัน ด้วยได้รับความทุกข์หรือสุข จากเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นทำให้ครอบครัวอยู่ในภาวะวิกฤติครอบครัวจำเป็นต้องมีการกระทำหรือจัด การเพื่อให้ครอบครัวสามารถดำรงหน้าที่รักษาความสมดุลในครอบครัว ไม่ให้ผลกระทบจากภาวะวิกฤตหรือจากเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศทำลายสภาพของครอบครัว สมาชิกของครอบครัวจะต้องปรึกษากัน เอาใจใส่กัน ร่วมกันดูแลสมาชิกที่ประสบกับภาวะวิกฤตมากขึ้นกว่าเมื่อเวลาปกติสุข เพื่อให้สมาชิกนั้นรู้สึกว่าได้รับความรักความอบอุ่น กำลังใจ รู้สึกว่าไม่ถูกทอดทิ้ง รวมทั้งรู้สึกว่าจะมีคนช่วยเหลือตนเมื่ออยู่ในภาวะทุกข์

ผู้ให้ข้อมูลมีวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ประกอบไปด้วยการจัดการด้วยตนเอง โดยการเก็บตัวเงียบอยู่คนเดียว ไม่ต้องการพบใครหรือพูดคุยกับใครในระยะแรกร่วมกับโซยานอนหลับเป็นวิธีการที่ผู้ให้ข้อมูล ใช้จัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อช่วยให้สามารถนอนหลับ ได้ทำให้ลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รู้สึก

สบายใจขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาหนึ่งที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเหตุการณ์ของสตรีที่ถูกสามีทารุณกรรม พบว่า ภรรยาที่ถูกสามีทารุณกรรมมักหาทางออกโดยในระยะแรกของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ภรรยาจะเก็บตัวเงียบอยู่คนเดียวก่อน แล้วจึงมีการดื่มสุราหรือการใช้สารเสพติด เพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น โดยสารเสพติดที่มีการใช้บ่อย คือ ยานอนหลับ¹¹ และจากข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูลและ ข้อมูลผู้ดูแลผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธทำให้มีการนำหลักคำสอนและการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาได้แก่การทำบุญตักบาตร รดน้ำมนต์ และสวดมนต์ไหว้พระ มาเป็นวิธีช่วยในการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเชื่อว่าจะช่วยให้จิตใจสงบสุขและพ้นทุกข์ และวิธีการจัดการที่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ได้แก่ การพูดคุยกับเพื่อน และการเบี่ยงเบนความสนใจ ด้วยกิจกรรมต่างๆ เช่น ร้องเพลง เล่นเกมส์ ไปเที่ยวกับเพื่อน และไม่อยู่คนเดียว รวมทั้งได้รับกำลังใจจากพยาบาล ซึ่งกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้เป็นวิธีการกระทำเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจและผ่อนคลายความเครียด ซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นการใช้กลไกทางจิต (Defense mechanism) ที่บุคคลนำมาใช้เมื่อประสบปัญหา เพื่อให้อารมณ์และความรู้สึกดีขึ้น หรือรู้สึกว่าการความรุนแรงของเหตุการณ์นั้นลดลง¹²

2) สาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาพบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณกรรมทางเพศตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูล เป็นสาเหตุที่เกิดจากตัวผู้ถูกระทำ (ผู้ให้ข้อมูล) ได้แก่ ความไว้วางใจและเชื่อใจ

คนอื่น ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนดั่งเดือน ของบิดามารดา ทั้งนี้เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นนี้เป็นวัยที่ให้ความสำคัญ และสนใจ กับเพื่อนหรือเพื่อนต่างเพศมาก ต้องการความเป็นอิสระมาก ไม่ชอบฟังคำสั่ง มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ความสามารถในการตัดสินใจน้อย และไม่ชอบการบังคับขู่เข็ญชอบทำในสิ่งใหม่ๆ ตามกลุ่มเพื่อน ได้และวัยรุ่นยังมีพัฒนาการทางสังคมมีการพบปะสังสรรค์กันให้ความสำคัญแก่เพื่อนมากกว่าครอบครัว โดยเฉพาะกับเพื่อนที่เป็นเพศตรงข้ามวัยรุ่นให้ความสำคัญต่อการประพฤติปฏิบัติตามบทบาททางเพศของตน เพื่อให้เกิดความประทับใจซึ่งกันและกัน มีการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศกับเพื่อนต่างเพศไปถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรนี้ถือว่าการทารุณกรรมทางเพศอย่างหนึ่ง ซึ่งในช่วงวัยรุ่นนี้ครอบครัวควรผ่อนคลายความสัมพันธ์กับวัยรุ่น ให้โอกาสวัยรุ่นในการตัดสินใจและรับผิดชอบตนเอง โดยคำนึงถึงความต้องการเป็นอิสระ โดยบิดามารดาทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำ คำปรึกษาเมื่อจำเป็นหรือเมื่อวัยรุ่นต้องการ และครอบครัวควรให้ความรู้คำแนะนำที่ถูกต้องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์เพื่อวัยรุ่น จะสามารถป้องกันปัญหาทางเพศในวัยรุ่นได้ และสำหรับสาเหตุจากตัวผู้กระทำ คือ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นี้จะส่งผลให้ความยับยั้งชั่งใจของผู้ดื่มลดลง ผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์จะขาดความยับยั้งชั่งใจต่อแรงจูงใจภายในที่จะสามารถไตร่ตรองรู้สึกที่จะเอาชนะ ทำให้ความรู้ตัวน้อยลง การตัดสินใจเสียการควบคุมตนเองเสีย ขาดสติและไม่สามารถควบคุมตนเองได้จึงทำการที่ไม่เคยกระทำมาก่อน

สอดคล้องกับการศึกษาของ คาวอลลิน¹³ ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการทารุณกรรมทางเพศ พบว่าบิดาที่กระทำทารุณกรรมทางเพศต่อบุตรสาวมักมีการดื่มสุราเป็นประจำ

3. ความต้องการการช่วยเหลือ

จากการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการการช่วยเหลือ ในด้านคดีความ เนื่องจากครอบครัวและตัวผู้ให้ข้อมูลขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับคดีความ ต้องการคำปรึกษาทางานกฎหมาย ทั้งนี้เพราะผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเป็นเด็กและเยาวชน และครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีฐานะ เศรษฐกิจ ที่ค่อนข้างยากจน และมีการศึกษาน้อย จึงทำให้ขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย และการเข้าถึงกฎหมาย หรือการขอความช่วยเหลือ จากเจ้าหน้าที่ของรัฐก็เป็นเรื่องยากสอดคล้องกับการศึกษาที่กล่าวไว้ว่าแนวทางในการช่วยเหลือรูปแบบ และการดำเนินการช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาคดีที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ยังจำเป็นต้องใช้บุคลากรในทีมสหสาขาวิชาชีพต่างๆ เช่น แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ ครู หนายความ และผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ซึ่งในด้านคดีความก็เป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศและครอบครัวไม่สามารถดำเนินการ หรือจัดการได้ด้วยตนเอง จึงต้องอาศัยพึ่งพา เจ้าหน้าที่ตำรวจในการช่วยเหลือดังกล่าว¹⁴ สำหรับในด้านข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์นั้น ทั้งนี้เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน จึงไม่ได้ใช้วิธีการป้องกันก่อนการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การใส่ถุงยางอนามัย เป็นต้น สอดคล้องกับการศึกษาของ ซิการ์ดี¹⁵ ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ เจตคติ และความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์

ของนักเรียนวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่กลัวติดโรคเอดส์ เนื่องจากมีพฤติกรรมทางเพศแล้ว ไม่ได้ใช้วิธีคุมกำเนิด อีกทั้งผู้ให้ข้อมูลยังเป็นวัยรุ่นจึงอาจขาดความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์และโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์

ข้อเสนอแนะ

1. การช่วยเหลือวัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในระยะวิกฤติ พยาบาลควรตระหนัก ถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว โดยการให้สุขศึกษาและคำปรึกษา และสนับสนุนครอบครัวให้ดูแลช่วยเหลือ และให้กำลังใจแก่วัยรุ่นหญิง รวมทั้งการเฝ้าระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้นอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ยังพบว่า วัยรุ่นหญิงมีการใช้ยานอนหลับในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น พยาบาลจึงต้องให้คำแนะนำเกี่ยวกับขนาดและวิธีการใช้ยา รวมทั้งอันตรายที่เกิดจากการใช้ยาเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ยา

2. การช่วยเหลือในระยะยาวเป็นข้อมูลพื้นฐานในการบำบัดรักษาทางานจิตใจ แก่วัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ รวมทั้งสนับสนุนผู้ปกครอง และครอบครัวให้การช่วยเหลือและดูแลวัยรุ่นหญิง กลุ่มนี้ได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของวัยรุ่นหญิงกลุ่มนี้มากที่สุด

3. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับประสบการณ์ในกลุ่มที่ถูกทารุณกรรมทางเพศกลุ่มอื่น เช่น วัยรุ่นชาย กลุ่มของผู้กระทำ กลุ่มของผู้ปกครองหรือบิดามารดา และบุคลากรด้านสุขภาพเพื่อศึกษาความแตกต่างในประเด็นต่างๆ และภายใต้ของบริบทที่ต่างกัน

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะกรรมการควบคุม
วิทยานิพนธ์ และผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ช่วยให้
งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

1. เบญจพร ปัญญาองค์, ลภัส ชาติยาทร, วรนนท ศรียากร, ศันสนีย์สุดประเสริฐ, และเสาวนีย์พัฒนามอมร. การทารุณกรรมทางเพศในเด็ก: การตรวจประเมินและการรักษา. นนทบุรี: กรมสุขภาพจิต, 2543.
2. มุลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี. สถิติรายงานจำนวนเด็กและสตรีที่ถูกทารุณกรรม. กรุงเทพฯ: มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี, 2552.
3. ศูนย์คุ้มครองเด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายโรงพยาบาลระยอง. สถิติรายงานจำนวนเด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายที่มารับบริการที่ศูนย์คุ้มครอง เด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายโรงพยาบาลระยอง. ระยอง: โรงพยาบาลระยอง, 2551.
4. เกสราศรีพิชญากาญ, ประคิน สุจฉายา, ประพิมพ์ พุทธิรักษกุล, และวารุณี ฟองแก้ว. การทารุณกรรมทางเพศ: กรณีศึกษาในเยาวสตรี. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.
5. Corby B. *Child abuse: Towards a knowledge base*. Berkshire England: Open University Press, 2000.
6. สงวน ธานี. การศึกษาการทารุณกรรมทางเพศจากหนังสือพิมพ์รายวันไทย. รายงานการ วิจัย: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2544.
7. สุภางค์ จันทวานิช. *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ* (พิมพ์ครั้งที่7). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2540.
8. Lincoln Y, & Guba E. *Naturalistic Inquiry*. Neubury Parh CA: Sage, 1985.
9. รุจาทูไพบูลย์. การพยาบาลครอบครัว: แนวคิด ทฤษฎี และการนำไปใช้ (พิมพ์ครั้งที่3).ขอนแก่น: ขอนแก่นการพิมพ์, 2541.
10. อินทิรา พัวสกุล. พฤติกรรมของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่4 ที่ถูกกระทำรุนแรง : กรณีศึกษาทางสังคมจิตวิทยา. วารสารประชุมวิชาการกรมสุขภาพจิต, 2542; 5.
11. Yam M. Wife abuse : strategies for a therapeutic response. *Scholarly Inquiry For Nursing Practice*, 1995; 9: 147-158.
12. Jonhson BS. *Psychiatric-mental health Nursing : Adaptation and growth*, (4th ed). New York : Philadelphia, 1997.
13. Cavallin H. Incestuous father : A clinical report. *American Journal of Psychiatry*, 1996; 1132-1138.
14. โยเซฟ ซื่อเพียรธรรม. *Ambulatory Pediatrics2* (พิมพ์ครั้งที่3). กรุงเทพฯ: พิมพ์สวย, 2541.
15. Sicard JM. The evaluation of sexual behavior and knowledge of AIDS in the school of Burkina Faso : A knowledge attitude and practice. *Am-Social Medicine Journal*, 1992; 72(285): 63-72.